

ονίας)

Στα χωριά της βόρειας

Ελλάδας , από τις παραμονές των εορτών ο νοικοκύρης ψάχνει στα χωράφια και διαλέγει το πιο όμορφο, το πιο γερό , το πιο χοντρό ξύλο από πεύκο ή ελιά και το πάει σπίτι του. Αυτό ονομάζεται Χριστόξυλο και είναι το ξύλο που θα καίει για όλο το δωδεκάημερο των εορτών (από τα Χριστούγεννα μέχρι και τα Φώτα) στο τζάκι του σπιτιού. Πριν ο νοικοκύρης φέρει το Χριστόξυλο, κάθε νοικοκυρά φροντίζει να έχει καθαρίσει το σπίτι και με ιδιαίτερη προσοχή το τζάκι , ώστε να μη μείνει ούτε ίχνος από την παλιά στάχτη. Καθαρίζουν ακόμη και την καπνοδόχο , για να μη βρίσκουν πατήματα να κατέβουν οι καλικάντζαροι. Έτσι το βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων , όταν όλη η οικογένεια θα είναι μαζεμένη γύρω από το τζάκι , ο νοικοκύρης του σπιτιού ανάβει την καινούρια φωτιά και μπαίνει στην πυροστιά το Χριστόξυλο. Ο λαός λέει ότι καίγεται το Χριστόξυλο και ζεσταίνει το Χριστό. Σε κάθε σπιτικό , οι νοικοκυραίοι προσπαθούν το Χριστόξυλο να καίει μέχρι τα Φώτα.

(κείμενο από το βιβλίο «Χριστούγεννα-Πρωτοχρονιά-Θεοφάνεια» της Αγγελικής Μαστρομιχαλάκη ISBN: 960-328-009-7)

Άντε και τώρα που σας ζέστανά με τη φωτίτσα μου ας σας κεράσω και ένα χριστουγεννιάτικο γλυκό...σχετικό!! ☐

Πηγή: lilipoupoli.wordpress.com